

Ο καινοτόμος και πρωτοπόρος λευίτης

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Συμπληρώθηκαν φέτος επτά χρόνια από την κοίμηση ενός σεμνού, ταπεινού και δραστήριου λευίτη, του π. Θεοφίλου Ζησόπουλου. Αφορμή γι' αυτή τη χρεωστική μικρή αναφορά «εις μνημόσυνον αιώνιον» του μακαριστού γέροντος ήταν η μετάδοση, το Μεγάλο Σάββατο, από τα Ιεροσόλυμα της Τελετής της αφής του Αγίου Φωτός, που μας πρόσφερε για άλλη μια χρονιά, το έργο των χειρών του π. Θεοφίλου, ο τηλεοπτικός σταθμός της 4Ε. Τον γνώρισα τον καιρό της εισβολής στην Κύπρο, ως Κύπριος πρόσφυγας εγώ και διατηρήσαμε μια αδιατάρακτη φιλία και επικοινωνία σχεδόν μισό αιώνα, μέχρι την κοίμηση του (29.1.2013). Εκείνος πνευματικός και εγώ υποτακτικός.

Ο Αρχιμανδρίτης Θεόφιλος, κατά κόσμον Θεόδωρος Ζησόπουλος, γεννήθηκε στο Κυπαρίσσι των Γρεβενών, την 1η Μαΐου 1930. Μετά την φοίτησή του στο Δημοτικό και το Γυμνάσιο Γρεβενών, σπούδασε την ιερά επιστήμη της Θεολογίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, ολοκληρώνοντας τις σπουδές του το 1952. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία και την 7η Μαΐου 1956 εκάρη μοναχός στην Ιερά Μονή Παναγίας Γουμενίσσης.

Τρία χρόνια αργότερα, στις 17 Μαΐου 1959, Κυριακή των Μυροφόρων, χειροτονείται στη Δορκάδα του Κιλκίς, στον βαθμό του πρεσβυτέρου και προχειρίζεται σε Αρχιμανδρίτη. Υπηρέτησε τις Ιερές Μητροπόλεις Κιλκισίου, Ελευθερουπόλεως, Μεσσηνίας, Κασσανδρείας, Φλωρίνης και την Ιερά Μητρόπολη Λαγκαδά μέχρι το 1987.

Ο π. Θεόφιλος στον κοινωνικό, φιλανθρωπικό, πνευματικό, πολιτιστικό και εθνικό τομέα υπήρξε πρωτοπόρος. Το 1958 ίδρυσε την Φιλόπτωχο Αδελφότητα Νεανίδων «Η Δορκάς», που δραστηριοποιήθηκε στη φιλανθρωπία και τη στήριξη νεανίδων και το 1965 την Ορθόδοξη Χριστιανική Αδελφότητα Λυδία, τιμώντας το όνομα της πρώτης ευρωπαϊάς χριστιανής.

Γύρω στο 1960, όταν στην περιοχή του Κιλκίς έπεσε επιδημία ασιατικής γρίπης και τα δύο Γυμνάσια του Κιλκίς είχαν μείνει με ελάχιστους μαθητές, ο π. Θεόφιλος, με τον Σχολίατρο Θεμιστοκλή Ναούμη, επισκέφθηκαν τα άρρωστα παιδιά προσφέροντας τους φαγητό και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Τότε ίδρυσε τα δύο μαθητικά οικοτροφεία, θηλέων και αρρένων, για να προσφέρει στα παιδιά οικογενειακή φροντίδα και θαλπωρή. Ένας μεγάλος αριθμός παιδιών π. 200 κάθε χρόνο φιλοξενούνταν στις εγκαταστάσεις των Οικοτροφείων του Κιλκίς. Αργότερα το ίδιο έργο επανέλαβε στην Ιερά Μητρόπολη Λαγκαδά.

Σταθμός όμως στη ζωή του π. Θεοφίλου, αλλά σταθμός και της Ελλάδας και των Βαλκανικών χωρών είναι η ίδρυση στην Ασπροβάλτα της Χαλκιδικής το 1970 του Κέντρου Εσωτερικής και Εξωτερικής Ιεραποστολής της Αδελφότητας Αγία Λυδία. Εκεί λειτούργησαν μαθητικές κατασκηνώσεις παιδιών από την Ελλάδα, αλλά και μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, παιδιά από τη Βουλγαρία, τη Βόρειο Ήπειρο και ακολούθως, μετά τον πόλεμο της Σερβίας, τα ορφανά και βασανισμένα παιδιά της Βοσνίας. Συνεχίστηκε η φιλοξενία του και στα παιδιά και τους αναπήρους της Λευκορωσίας, θύματα του πυρηνικού ατυχήματος στο Τσέρνομπιλ, στους Ποντίους της Γεωργίας και της Ρωσίας, στους Έλληνες της Κάτω Ιταλίας, σε Τσέχους, Ρουμάνους, ομογενείς από Ουκρανία και Αυστραλία. Η φιλοξενία του προσφέρθηκε σε π. 30.000 ελληνόπουλα και 20.000 παιδιά ομοδόξων χωρών.

Στα εθνικά θέματα ο παλμός του για την Ελλάδα, την Ελληνική Μακεδονία, τη Βόρεια Ήπειρο και την Κύπρο ανέβαινε, γιατί μέσα στην ψυχή του η λατρεία του στον Τριαδικό Θεό, δεν τον εμπόδιζε να αποδίδει και την αγάπη του στην πατρίδα. Πραγματικά ο π. Θεόφιλος λάτρευε με όλη την ύπαρξή του τον Τριαδικό Θεό. Του έδωσε ολόκληρη τη ζωή του σε φλογερό κήρυγμα, σε ολοήμερη λατρεία, με τον λόγο, με την πέννα, με το πετραχήλι. Πραγματικά αυτός ο απλός λευίτης με το αγγελικό χαμόγελο, την απέραντη καλοσύνη, τα σπλάχνα οικτιρμών για τους πάσχοντες ανθρώπους, ο προστάτης των φτωχών και ορφανών, το στήριγμα των παιδιών, ο πύρινος ιεροκήρυκας, ο άνθρωπος με όραμα και ρηξικέλευθες πρωτοβουλίες για τη ζωή της Εκκλησίας πρότασε τα στήθη του κάθε φορά που η Εκκλησία δοκιμαζόταν.

Ο π. Θεόφιλος ήταν μια φωτισμένη προσωπικότητα που ήξερε να συλλαμβάνει πρωτοποριακές ιδέες και να τις υλοποιεί. Γι' αυτό στις 7 Ιουλίου 1993 εκπέμπει ο ραδιοφωνικός σταθμός «Λυδία η Φιλιππησία», από τα πρώτα εκκλησιαστικά ραδιόφωνα στην Ελλάδα. Όλη η Βόρεια Ελλάδα έχει σταθερά καρφωμένους τους δέκτες της στον σταθμό της ΛΥΔΙΑΣ. Εκπομπές που φωτίζουν τον νουν, που γαληνεύουν την ψυχή, που δίνουν κουράγιο στον άρρωστο, που στηρίζουν τον πονεμένο, που ψυχαγωγούν τα παιδιά.

Αυτός ο φωτισμένος λευίτης, αυτός ο απλοϊκός άνθρωπος δεν δέχτηκε τιμές ποτέ στη ζωή του, δε συμβιβάστηκε στις αρχές του, δεν υπέκυψε σε εκβιασμούς, πετούσε σαν αετός στα ύψη, ώστε να μην τσαλακώσουν τα φτερά του.

Αυτός ο παπάς με το απλό ράσο καμία προβολή δεν είχε, για προσωπικό του όφελος. Ούτε καν το βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών πήγε να παραλάβει. Εκεί στον επίγειο παράδεισό του, στην Ασπροβάλτα, με καθαρό μυαλό και αετήσιο βλέμμα, ρουφούσε τις ιδέες που άκουγε από φίλους και συνεργάτες και με τον εκκλησιαστικό τηλεοπτικό σταθμό 4Ε, τον μοναδικό στην Ελλάδα και την Κύπρο, μπαίνει στις οθόνες όλων των σπιτιών όχι μόνο στην Ελλάδα και την Κύπρο, αλλά μεταδίδει δορυφορικά και μέσω του διαδικτύου σε όλο τον πλανήτη.

Είχα την τιμή και τη χαρά να συνδέομαι πνευματικά με τον π. Θεόφιλο από τον καιρό της εισβολής των Τούρκων στην Κύπρο μέχρι και την ημέρα της κοιμήσεώς του. Κάναμε ατέρμονες συζητήσεις για το κάθε θέμα της επικαιρότητας. Κάναμε μαζί εκπομπές στην 4Ε με συζητήσεις κοινωνικών, πολιτιστικών, εθνικών, θεολογικών θεμάτων. Όποτε τον χρειάστηκα ήταν εκεί, όποτε με χρειάστηκε ήμουν και εγώ δίπλα του. Παιδί με πνευματικό πατέρα.

Στο πετραχήλι του εξομολογήθηκαν χιλιάδες άνθρωποι και στάθηκε στα πνευματικά του παιδιά βράχος και στήριγμα σταθερό. Άδειαζε την καρδιά και ότι

οικονομικά είχε η Αδελφότητα σε πάσχοντες και αναξιοπαθούντες.

Ένα ακόμη όραμα ζωής του είναι το υπερσύγχρονο τυπογραφείο των εκδόσεων «Μέλισσα» στην Ασπροβάλτα. Ξεκίνησε για να εκδίδει το περιοδικό «Λυδία» και εξελίχθηκε σε υπερσύγχρονο τυπογραφείο, μοναδικό στην Ελλάδα. Αυτό ήταν ο κύριος οικονομικός πόρος του με τον οποίο πραγματοποιούσε τα οράματά του, το κοινωνικό, το φιλανθρωπικό, το εθνικό, το πνευματικό, το εκκλησιαστικό του έργο.

Παράλληλα το περιοδικό «Αγία Λυδία», έφθανε κάθε μήνα σε χιλιάδες αντίτυπα σε ολόκληρη την Ελλάδα, την Κύπρο και την ομογένεια και όλοι περίμεναν να φθάσει για να μάθουν τις απόψεις του π. Θεοφίλου για τα σύγχρονα και επίκαιρα θέματα.

Όπως ανέφερα και την ημέρα της κηδείας του, εκπροσωπώντας τη Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης, όπου υπηρέτησα ως καθηγητής, πρόεδρος και Κοσμήτορας, αφιέρωσε όλη τη ζωή του στον Χριστό. Αυτή ήταν η Θεολογία του, η πράξη της καθημερινότητάς του. Την ζωή του την ανέθεσε στον Θεό. Μετέβαλε τη «Λυδία» στην Ασπροβάλτα σε ένα κομμάτι του Ουρανού, σε ένα χώρο της Βασιλείας του Θεού, που προσέφευγαν αμαρτωλοί, για να αφήσουν κάτω από το πετραχήλι του τις αμαρτίες τους και να μπουν στην αιωνιότητα, στη Βασιλεία των Ουρανών.

Αυτές τις γραμμές σου τις χρωστούσα, αγαπημένε μου π. Θεόφιλε. Ξέρω ότι δε θα τις ήθελες να δημοσιευτούν, αλλά τις κάνω για μένα, που έζησα δίπλα σου, μαζί σου μισό αιώνα, με χαρές, με λύπες, με προβληματισμούς. Το χέρι σου ήταν πάντα μια προστασία και στήριγμα για μένα. Σε ευχαριστώ π. Θεόφιλε. Αιώνία σου η μνήμη.

Χρήστος Κ. Οικονόμου
Πρόεδρος Τμήματος Θεολογίας
του Πανεπιστημίου Λευκωσίας,
π. Πρόεδρος και Κοσμήτορας
της Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ